

خُدا حضرت اِبْرَاهِيمَ رِه اَزمايشت مُونِه

سالها پيش خُدا دَ حضرت اِبْرَاهِيمَ وعده كده بود كه اُو صاحبِ اولادِ مُوشه. اَمو رقمِ كه خُدا كُفتُد، اُو وعدهِ خُو رِه پُوره كد. اِگرچه اِبْرَاهِيمَ و ساره غدرِ پيرِ بود و لِه ساره حامله شُد و يگِ بچّه كد، و اِبْرَاهِيمَ نامِ اَزو رِه اِسحاق ايشت، و اُو رِه دَ روزِ هِشتمِ دَ مُطابقِ حُكمِ خُداوندِ سُنّتِ كد. دَمزى رقمِ، حضرت اِبْرَاهِيمَ شَرْتِ قَوْلِ رِه كه خُدا قد شى كده بود پُوره كد. وختيكه اِسحاق پيدا شُد اِبْرَاهِيمَ صد ساله بود.

اِسحاق كُته شُدِه از شيرِ جُدا شُد و اِبْرَاهِيمَ دَزو روزِ اوماغِ كُته گرفت. چندين سالِ بعدِ اَزو، خُدا اِبْرَاهِيمَ رِه اَزمايشت كده كُفت: ”اَي اِبْرَاهِيمَ، بچّه خُو اِسحاق رِه، كه يگانه وارثِ تُو استه و زيادِ دوستِ دَرى گِرِفْتِه دَ منطقهِ ’موريا‘ بورُو. اُو رِه دَ اُونجى دَ بلِه يگِ كوه كه دزتو نِشو ميَدَم، قُرْبانى كُو!“

پَس اِبْرَاهِيمَ صُبْحِ رُوزِ دِيگِه شِي بِالِه شُدِه خِر خُو رِه تَوْقَم
کد و دُو نِفَر از نَوکَرَا و بچِه خُو اِسْحَاق رِه گِرِفْتِه و يِگ
مِقْدَار هِيْزَم بَلْدِه دَر دَدُونِ قُرْبَانِي بَار کد و سُونِ طَرَف اَمْرُو
جای کِه خُدا دَزْشِي گُفْتِه بُوْد رِيِي شُد.

دَ رُوزِ سَوْمِ اِبْرَاهِيمِ اَمُو جَاي رِه از دُور دِيْد و دَ نَوکَرَايِ خُو
گُفْت: "شُمُو دَمِينَجِي بَشْنِيْد و مَرْکَب رِه نِگَاه کُنِيْد؛ مَا
قَد بچِه خُو دَ اُونَجِي مَوْرَم، عِبَادَت کَدِه پَس مِيِي."

اِبْرَاهِيمِ هِيْزَم رِه دَ پُشْتِ اِسْحَاقِ بَار کد و خُودِ شِي کَارْد و
کِيْتِه رِه گِرِفْتِه، اَر دُويِ شِي رِيِي شُد. بَعْد اَزُو اِسْحَاقِ از
اَتِه خُو پُرْسَان کد: "اَتِي!" گُفْت: "هَ، بچِه مِه."
اِسْحَاقِ گُفْت: "مُو هِيْزَم و دَرگِرُو بَلْدِه اَتِشِ قُرْبَانِي دَرِي،
مِگَم بَرّه قُرْبَانِي کُجَا يِه؟"
گُفْت: "بچِه مِه، خُدا بَرّه قُرْبَانِي رِه خُودِ شِي مِيْرَسَنِه." و
بَعْد اَزُو اُونَا دَ رَاهِ خُو پِيْش رِفْت.

وختیکه دَمَزُو جای رسید، اِبْرَاهِیم قُرْبَان گاه ره جور کد،
هیزُم ره بله شی ایشته و بعد ازو اسحاق ره بسته کده دَ
بله هیزُم ایشته. آخِرِکار اِبْرَاهِیم دِست خُو ره دراز کده
کارد ره گرفت تاکه اسحاق ره قُرْبانی کنه.

لیکن ملایکه خُداوند از عالم بالا اُو ره کوی کده گُفت:
”اِبْرَاهِیم! او اِبْرَاهِیم! دِست خُو ره دَزِی بچه دراز نکو؛ دَزُو
هیچ کار نگیر، ازی که آلی میدنم که از خُدا میترسی،
چراکه یگانه وارث خُو ره از او دریغ نکدی.“

پس اِبْرَاهِیم دید که دَ پس پُشت شی یگ قُوچ دَ منی بوته
ها شاخای شی بند منده. و اُو رفت، قُوچ ره گرفته اُو ره دَ
عوضِ بچه خُو قُرْبانی کد.

پس ملایکه خُداوند دفعه دوّم از عالم بالا دَ اِبْرَاهِیم گُفت:
”خُدا مَوگه: ازی که یگانه وارث خُو ره ازمه دریغ نکدی

ما تُو ره خَیر و برکت مِیدُم و نسل تُو ره رقم سِتاره های
آسمو و ریگهای دریا اَلّی زیاد مُونُم. اولادِه تُو سبب خَیر و
برکتِ تمام ماردُمای دُنیا موشه، ازی که تُو از آید مه
شُدی. ”

بعد ازو اِبراهیم قد اسحاق دَ پیش نوکرای خُو آمد، و پگ
شی پس سُون طرفِ بئرشبَع که اِبراهیم دَ اُونجی زندگی
مُوکد رَیی شد.